

לכאורה זה נראה פשוט, אבל יש עבודת שרירים בפעולת השילוח, שבה נדרשים להתכופף שוב ושוב, אתם עשויים להרגיש את זה במיוחד אם תתמידו במשחק מלא, שאורכו שלוש שעות רצופות. מהשילוח הראשון שבו התנסיתי, השתלט עליי דחף בלתי מוסבר לרצות להשתפר ולדייק

ניפגש בגלגול הבא

משחק כדורת הדשא סובל, שלא בצדק, מדימוי של תחביב לקשישים אמידים. מיכל פלג ניסתה, ובסוף היום מצאה את עצמה עייפה ובעלת שרירים תפוסים. חוץ מזה, אין עוד משחק שבו היריב יריע לך על מהלך חבריק

הדבר הכי חכם לעשות כשבאים לצפות במשחק כדורת דשא, הוא להיות בשקט. זה הדבר הראשון שאני לא עשיתי כשהגעתי למועדון ברמת גן, ועל כך זכיתי במבטי נזיפה והרמות גבה.

לצדי המגרש המחופה בדשא ירוק ומטופח לעילא, ישבו בסדר מופתי חברי המועדון תחת שמשיות לבנות וצפו במשחק בדריכות. אפשר היה לפלח את האוויר בסכין מרוב מתח. פה ושם מישהו משחיל מילה, זורק הערה, אבל רוב הזמן השקט נשמר בקפדנות. מי שאינו מכיר את הענף, שהיה במשך עשרות שנים סוד שמור של הקהילה האנגלוסקסית בישראל, יחטוף לראשונה סוג של הלם תרבות. להבדיל מענפי ספורט אחרים, הקצב כאן שונה לגמרי. למעשה, כל מה שהורגלתם לראות בתחרות ספורטיבית במאה ה-21, לא תמצאו כאן. זה לא המקום לפצח גרעינים, ובוודאי שלא באים לכאן בטרנינג. כולם מהלכים באצילות בלבוש לבן, חגיגי, נקי ומסודר, חובשים כובעים ונועלים נעליים לבנות.

ברוכים הבאים לתחרות הגמר הארצית בכדורת דשא, הנקראת "היחידים של הנשיא". המנצח של היום יזכה בנסיעה לתחרות הבינלאומית שתיערך בסקוטלנד. על המגרש הירוק והמרשים ניצב אמיר ירון, בחור בן 30, שמשחק נגד הרצל דנסקי בן ה-70. נראה לי שדי בתיאור הזה כדי להבין את מצבו העכשווי של הענף. אמיר וחבריו בני גילו מקווים שצעירים נוספים יגלו את המשחק בתקווה שתהיה לו המשכיות, ושיגיע היום בו תתפוגג תדמיתו הבעייתית ככזה המיועד לקשישים דוברי אנגלית.

אמיר עומד על השטיחון שבצדו האחד של המגרש, מניף את הכדור השוקל קילוגרם וחצי קדימה, מתביית על המטרה ושולח אותו לעברו של כדור לבן קטן, הנקרא "קיטי", המונח בקצהו השני של המסלול במרחק של כ-35 מטר. מטרת השילוח במשחק היא שהכדור יגיע למרחק הקרוב ביותר לכדורון הלבן ביחס לכדוריו של היריב. נקודה אחת נרשמת לטובת כל כדור שמגיע קרוב יותר. לאחר שיסיימו השחקנים לשלוח את כל הכדורים, הם ישחקו את אותו מהלך בכיוון ההפוך, וחוזר חלילה. לכאורה, זה נראה פשוט, אבל יש עבודת שרירים בפעולת השילוח, שבה נדרשים להתכופף שוב ושוב. אתם עשויים להרגיש את זה במיוחד אם תתמידו במשחק מלא שאורכו שלוש שעות רצופות. מהשילוח הראשון שבו התנסיתי, השתלט עלי דחף בלתי מוסבר לרצות להשתפר ולדייק. הכדור מעוצב במיוחד למשחק, באופן המאפשר לו להתגלגל רק במסלול מקומר. מהרגע שהוא "יוצא לדרך", הסקרנות לאן הוא בדיק יגיע רק הולכת וגוברת. וכך מצאתי את עצמי במשך שעות רצופות משלחת כדורים שוב ושוב, קצרת סבלנות לראות אם אדייק יותר בכדור הבא. אם כל זה יקרה גם לכם כשתנסו לשחק כדורת דשא, כנראה שאתם מאוד אוהבים את המשחק וכל שנותר לכם לעשות הוא לרכוש כדורים, לשלם דמי מועדון ולהתחיל לגלגל.

בין הצופים במגרש יושב גם שחקן נבחרת ישראל, דדי חקק, בן 29 מרמת גן, שמשחק מגיל 12 בעקבות הוריו. "יש לספורט תדמית כאילו עוסקים בו רק קשישים. החברים שלי היו נוהגים תמיד לשאול אותי בצחוק 'איפה המקל?' אבל אני לא אדם שמושפע מלחץ חברתי. אם אני אוהב משהו, אני עושה אותו". לצדו של חקק יושב בועז מרכוס בן ה-30, קופירייטר במקצועו, שהגיע למשחק במיוחד מירושלים. "זה משחק מעניין. אני נוהג לתאר אותו כך: לכדורת דשא יש הגלגול של באולינג, המטרה של פטנק, הטאצ' של גולף, הפיסיקה של סנוקר והתכנון של השחמט. כשאת מנתחת את המשחק, את מגלה את כולם. בעיניי זה פשוט ספורט נהדר, שאינו משווק היטב. זה הרבה מעבר לגלגול כדורים. יש בו המון חוכמה, תכנון, המון דקויות ואפשרויות ליצור אסטרטגיה".

משועבדים לדשא

הרבה גלגולים עברו על משחק כדורת הדשא עד שפגשתי אותו. מתברר שבחפירות ארכיאולוגיות נמצאו ציורים עתיקים של פרעונים המגלגלים אבנים עגולות, שמזכירים מאוד משחק זה. במשך מאות שנים נחשב המשחק לאלטיסטי ושוחק רק על ידי בני אצולה באנגליה. זאת בעקבות חקיקה שיזם מלך אנגליה הנרי השמיני, במהלך המאה ה-15, לפיה נאסר על משרתים ואיכרים לשחק כדורת דשא מלבד בחג המולד. החקיקה, שלא השתנתה עד המאה ה-18, נועדה למנוע מהם לזנות את עבודתם לטובת המשחק, שהיה כה פופולארי באותה

כך תבחנו אם אתם בעניין

להבדיל מענפי ספורט אירוביים אחרים, הכרוכים במאמץ פיזי, כדורת דשא שייך למשפחת ענפי הספורט הדורשים מאמץ מנטאלי יותר. על משפחה זו נמנים משחקים כגון השחמט, הפטנק (כדורת צרפתית) והביליארד, הדורשים בעיקר ריכוז גבוה. לכן, גם אנשים שרמת הכושר הגופני שלהם אינה גבוהה במיוחד, יכולים להשתלב בענף ולהתמיד בו לאורך זמן.

ביום רגיל אמיר עוסק לפרנסתו בשיווק באינטרנט. את משחק כדורת הדשא הוא מגדיר כהתמכרות קשה. הוא התחיל לשחק בגיל 16. "אני זוכר שתמיד צחקתי על אנשים שמשחקים כדורת דשא. כשהייתי נער, מגרש כדורת הדשא נראה לי כמו בית אבות. תמיד אמרתי בלבי שזה רק לזקנים. אני מודה שמאוד זלזלתי בענף. חבר שלי למשחקי הכדורסל ניסה תמיד למשוך אותי לשחק איתו, אבל דחיתי את ההזמנות שלו על הסף שוב ושוב. הוא התעקש, ובסוף נכנעתי. ברגע שניסיתי, התמכרתי".

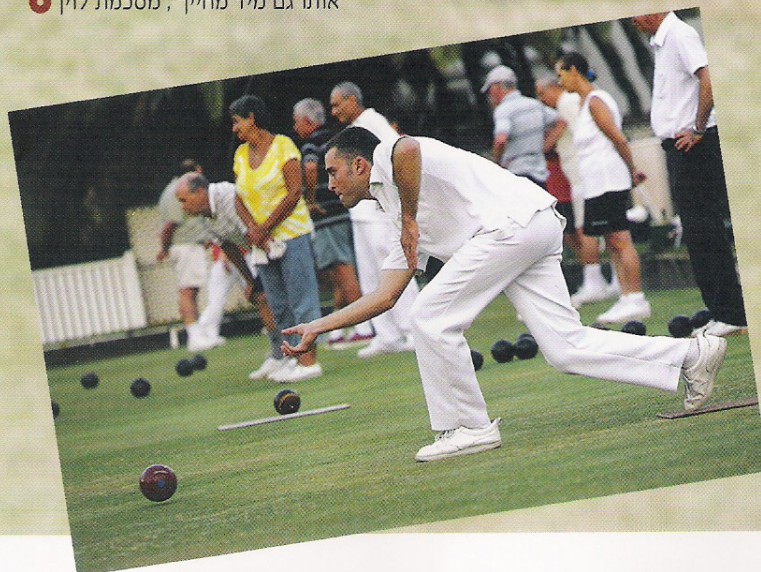

בועז מרכוס: "לכדורת דשא יש הגלגול של באולינג, המטרה של פטנק, הטאצ' של גולף, הפיסיקה של סנוקר והתכנון של השחמט. כשאת מנתחת את המשחק, את מגלה את כולם. בעיניי זהו פשוט ספורט נהדר, שאינו משווק היטב. זה הרבה מעבר לגלגול כדורים, יש בו המון חוכמה, תכנון, המון דקויות ואפשרויות ליצור אסטרטגיה"

לצאת מהבית ולהשתלב במסגרת חברתית. לא ציפיתי להישגים, אבל זה מה שיפה בתחום הזה - בכל גיל ניתן להשתלב ועדיין להגיע להישגים נאים. אם את שחקנית טובה, יש לך רק מקום להשתפר. כמו בשחמט ובברידינג, המשחק מייצר אתגר אינטלקטואלי. אתה צריך לקחת את הנתונים של המגרש כגון כיוון הרוח, השמש, מצב הדשא והכדור שהתחמם היטב, ולהביא אותו אל המטרה. אתה צריך לדעת להכיר את היריב שלך, ובמשחקים קבוצתיים נדרשת עבודה קבוצתית והבנה של הפסיכולוגיה של המשחק", היא מוסיפה.

בעוד משחק הגמר ממשיך תחת השמש היוקדת, מתהלכים השחקנים הלוחך ושוב על המגרש כשהם אוזנים במגבת ומנגבים את הזיעה הנוטפת מהמצח ומהידיים. פתאום נשמעות מחיאות כפיים, ולא רק מהקהל. אמיר ביצע מהלך כה נפלא, עד שאפילו היריב מוחא לו כפיים. "רובנו מפרגנים. יש תמיכה חברתית מאוד גדולה וככל שהרמות הגבוהות עולות יותר, מעריכים אחד את השני יותר ויותר. התופעה שבה תראי שחקן מגלגל את הכדור ומבצע מהלך מעולה, ויריב מוחא לו כפיים, היא מאוד שכיחה. לא תמיד השחקן שמשחק טוב מנצח, אבל יש מהלכים מצוינים שחשוב לעשות אותם היטב. בסופו של דבר, המשחק הוא לשם משחק. ברגע ששחקן מפסיד, תראי אותו גם מיד מחייך", מסכמת לוין.

עת. במרוצת השנים הספורט התפשט לסקוטלנד, לארה"ב ולקנדה, כשהמסורת, קוד הלבוש וההתנהגות נשמרים עד היום. אפילו ברמת גן.

לישראל המשחק הגיע ביוזמתו של מקס שפיץ, יליד דרום אפריקה, שהיה נלהב לשחקן בארץ יחד עם חבריו שעלו איתו ב-1953. היום משחקים בו מאות אנשים מגיל 17 עד 80, בשמונה מועדונים ברחבי הארץ: חיפה, נתניה, רמת השרון, קריית אונו, ירושלים, סביון, רעננה ורמת גן. זהו אחד מענפי הספורט הבודדים שבהם רשאים גברים ונשים להתחרות בצוותא באותה קבוצה, או זה מול זה.

הדשא שתראו במועדונים הינו דשא טבעי, המחייב טיפוח יומיומי ותחזוקה לא זולה, שכן הוא חייב להיות במצב תמידי מפולס לחלוטין - כלומר, ישר ושטוח וללא שיפועים. דואגים לקצור אותו דק לגובה 3 מ"מ בלבד, כדי שהכדור יוכל להתגלגל עליו במהירות מספיק גבוהה וברמת חיכוך נמוכה. עם זאת, למרות שחברי המועדון נהנים מהמגרשים הקיימים,

חברי נבחרת ישראל היו שמחים למגרש סינתטי מקצועי כדי להתכונן ולהתאים את עצמם לתנאי המשחק בתחרויות בחו"ל, המתקיימות באוסטרליה, ניו-זילנד או סקוטלנד באולמות סגורים המדמים דשא באופן סינתטי.

כמו ברוב ענפי הספורט, גם בכדורת דשא כדי להגיע לרמות גבוהות, להישגים ולזכייה בתחרויות, יש צורך בהחלטיות, ריכוז ואימונים לאורך מספר שנים. "רמת ההצלחה תלויה ביכולתו של השחקן לדייק ולהיות עקבי בגלגול כדוריו לעבר הכדורן או לנקודת מטרה מסוימת, שהיא בדרך כלל רחוקה 23 עד 35 מטר מהשטיחון", מסבירה יפה לוין, מנהלת מועדון רמת השרון, מאמנת נבחרת ישראל בנשים וסגנית נשיא ההתאחדות. השנה השתתפה לוין באליפות העולם, שנערכה בניו-זילנד בחודש ינואר האחרון. "התחלתי לשחק בגיל 40. במשך שנים רבות גידלתי ארבעה ילדים, והיה חשוב לי